

Klānu Vēstis

OŠUPES PAGASTA PĀRVALDES IZDEVUMS

2011. gada augusts Nr. 4 (170)

*Kā māte skola ver durvis,
Aicinot tālāk un augstāk,
Un gaismas atslēgu ieliek
Kā dārgumu mazās plaukstās.
/A. Ķirškalne/*

Degumnieku pamatskolas kolektīvs jauno mācību gadu uzsāk 2011. gada 1. septembrī plkst. 10.00. Aicinām uz Zinību dienai veltītu pasākumu skolas aktu zālē.

Dienas programmā:
Pēc svinīgā pasākuma audzinātārstunda un pārsteigums vecākiem, zinību krātuve skolēniem un kopīga mācību gada atklāšanas ceremonija. Pasākumā piedalās viesi. Fotografēšanās, pusdienas. Pēc pasākuma plkst 14.00 mājupceļš. Transports organizēts. Par transporta kursēšanas laikiem interesēties pēc 26. augusta, zvanot pa tālruni 264829617 vai 29140644, kā arī informācija būs pieejama uz afišas.

Skolas kolektīvs

*Atrodi laiku domāt. Tas spēka avots.
Atrodi laiku būt rotaļīgam.
Tas ir mūžīgās jaunības noslēpums.
Atrodi laiku lasīt. Tas raisa iztēli.
Atrodi laiku lūgt. Tas ir lielākais spēks uz zemes.*

*Atrodi laiku mīlēt, un būt mīlētam.
Tā ir dieva dota privilēģija.
Atrodi laiku draudzēties. Tas ir*

ceļš uz laimi!

Atrodi laiku smieties. Tā ir dvēseles mūzika.

*Atrodi laiku dot. Diena ir par īsu,
lai cilvēks atļautos būt savtīgs.*

Atrodi laiku strādāt. Tā ir panākumu cena.

*Atrodi laiku labsirdībai. Tā ir
atslēga uz debesīm.*

Cilvēka mūžs ir kā Jāņu nakts, kurā vakara dziesna satiekas ar rīta ausmu. Jo tuvāk nāk dzīves novakars, jo biežāk pie cilvēka pa atmiņu ceļu pārrodas atpakaļ viņa dzīves sākuma stundas... Jo kvēlāk gribas pagriezt galvu pāri plecam un paraudzīties uz bijušo saullēktu...

Mātes ne ar ko citu šai pasaulē nesalīdzināmā maiguma un mīlestības sildīta („pati māte dubļus brīda, mani nesa rociņā”), tēva taisnprātīgajā bardzībā rūdīta, plašās dzimtas pārējo tuvinieku sirds mīluma apgaismota – tāda bija mana bērnība.

Sīkā rokele pirkstos turēja un pie lūpām cēla tumšās rudzu rupjmaizes riecieniņus, bet acis allaž caur pusaizsarmojušā loga rūti raudzījās uz zvaigznīti, kura bieži trūkuma pilnajā pelēcībā šim brīnuma gaidās ieplestajām acīm bija un palika vienīgais mirdzums...

Man liekas, ka tad, kad būšu beigusi gaidīt visus brīnumus, aizvērsi acis savai pēdējai naktij, kad maizes man vairs nevajadzēs, – ka pat tad vēl šī pati zvaigzne tur – miera birztaļā – joprojām mirdzēs man pāri un tās gaisma nedzīs nekad...

Kelīna Klāna

Artūra Dolgā foto.

Sakarā ar atvaļinājumu bibliotēkas būs slēgtas no 22. augusta līdz 5. septembrim.

Apstiprināta direktore

Madonas novada pašvaldības dome par Degumnieku pamatskolas direktori apstiprinājusi matemātikas un tautisko deju skolotāju Daigu Rubeni. Skolotāja Rubene Degumnieku skolā strādā sešus gadus, taču jau kopš 1990. gada Daigas darbs saistīts ar izglītības iestādēm.

Ziņas no feldšerpunkta

Ģimenes ārsts R. Rudzāts Degumnieku feldšerpunktā apmeklētājus pieņems š. g. 14. septembrī un 28. septembrī no plkst 12.30 - 15.00.

Lūgums iepriekš pieteikties pie S. Saulītes pa tālruni 22023737 vai zvanot uz dr. Rudzāta prakses vietu Baravā t. 64894203 vai 26302822.

Uzstādīta norāde

Degumnieku centrā uzstādīta norāde, lai iebraucēji un atpūsties gribetāji ērtāk un ātrāk varētu nokļūt līdz Lubāna ezeram.

Izdod Ošupes pagasta pārvalde

Degumnieki. Tel. 64829604

Reģ. apl. Nr. 1640

Atbildīgā par izdevumu **Ilze Purpļeviča**

Tel. 22451599

E-pasta adrese: ilzepurplevica@inbox.lv

Iespiests SIA „Erante” tipogrāfijā

Tel. 64860983, 65230116

Tirāža 500 eks.

Nometne bērniem un jauniešiem ar īpašām vajadzībām

No 15. līdz 18. augustam Aronas pagastā „Kučuru dzimnavās” norisinājās biedrības „Mēs saviem bērniem” nometne veselības programma „Mūzika un kustība” ietvaros bērniem un jauniešiem ar īpašām vajadzībām. Nometnes dalībnieku vidū bija arī Matīss Ecētājs kopā ar māmiņu Ivetu.

Šo dienu laikā dalībniekiem bija iespēja izpausties deju nodarbībās, kuras ar sirdsmīlestību un degsmi vadīja Lienīte Ozolniece. Man bija milzīgs prieks darboties ar bērniem mūzikas nodarbībās. Un ikviens ar sajūsmu iesaistījās mūziķa G. Igauna vadītajā nodarbībā. Savukārt

paralēli bērnu aktivitātēm, vecākiem bija nodarbība pie psihologa.

Kopīgi apmeklējām “Meža konsultāciju centru “Pakalniēši””, kur radošā veidā varēja vairāk uzzināt par meža iemītniekiem.

Esmu pateicīga Ivetai Ecētājai par iespēju būt un palīdzēt šajā nometnē, jo šo bērnu vienkāršība, sirsnība, patiens un dzīvesprieks radīja prieku un mīlestības pilnu atmosfēru.

Liels paldies arī idejas un projekta autorei Aivijai Baranei!

Agita Prižavoite

Brauciens dvēseles mieram

Ir agrs 15. augusta rīts, manā ceļā galā piestāj pagasta autobusiņš, iekāpju, sasveicinos ar braucējiem un uzsākam ceļu uz Aglonu. Uz vietu, kas katru gadu šinī dienā pulcē gan cilvēkus, kam ticība Dievam ir gājusi līdzī no mazotnes, gan tādus kā mani. Neesmu augusi ticīgā ģimenē, taču mana pārlicība ir, ka katram mums ir savs Dievs, savs sargeņģelis, kuram dzīves būdu brīžos pasūdzamies,

lūdzam palīdzēt atrast pareizo ceļu dzīvē, lūdzam spēku, lai izturētu mūsdienu straujo un reizēm pat nežēlīgo dzīves ritmu, bet prieka brīžos – pasakām paldies par palīdzību.

Kāpēc gan cilvēki tik ļoti cenšas apmeklēt šo vietu? Ja gadu gadiem ļaudis gan kājām, gan braukšus mēro šo ceļu uz Aglonu, tātad šai vietai ir milzīga nozīme cilvēku dzīvē.

Manas personīgās sajūtas pārsteidz mani pašu. It kā liels ļaužu pulis, vajadzētu likties traucējoši, skaļi, uzbāzīgi. Taču nē! Tur ir tāds miers, katrs ir ar savām domām, daudzi cilvēki smaida, pat bērni tur nenīkojas. Tas viss ļauj sakārtot savas domas, ļauj pateikties par to, kas mums jau ir, palūgt to, ko mēs vēlētos. Un nav svarīgi kam jūs ticat! Svarīgi ir palikt labākam, domāt gaišas domas un ticēt kaut kam augstākam par mums!

Pasta Ilze

Astotos pagasta svētkus jeb Vasaras sporta spēles 2011 atceroties

31. jūlijā pagasta ļaudis un ciemiņi no malu malām sanāca un sabrauca uz gadskārtējiem (šogad jau astotajiem) Ošupes pagasta svētkiem.

Rīts sākās ar svētku dalībnieku un Raīņu parādi „Mazie rullē!”, kurā tika aicināti piedalīties vecāki ar bērniem, neatkarīgi no bērna vecuma un transportlīdzekļa, ar kuru viņš pārvietojas. Par oriģinālāko un skaistāk noformēto tika atzīts mammas Ilzes Ozoliņas un mazā Rūdolfa (1 gads un 9 mēneši) veidotais „transportlīdzeklis”.

Visas dienas garumā notika zolītes turnīrs un komandu spēles futbolā, strītbolā un volejbolā.

Laukumā pie vecās Gotlība skolas notika nopietnas un nenopietnas individuālās disciplīnas – „Bumbulētājs”, „Kamolā tinējs”, „Bārmenis”, „Kramplauzis”, „Zābaku pavēlnieks”, „Dzīvo zaļi!”. Kopā tika reģistrēti 84 dalībnieki, kas veica šīs disciplīnas.

Bērnu dārza laukumā bērni līdz 7 gadu vecumam „tusējās” pie peles Karameles, kur arī bija jāpiedalās dažādās sporta aktivitātēs. Visjaunākais dalībnieks šajās spēlēs bija 5 mēnešus vecais Valters Ķeveris, bet pavisam kopā piedalījās 29 bērni.

Lai padarītu šo dienu košāku, bērni apmeklēja apgleznošanas darbnīcu, kur pie meistara ar ģipšam, ādai saudzīgām krāsām bija iespēja uz dažādām ķermeņa daļām uzburēt skaistus zīmējumus. Bērnu priekam – piepūšamā pilsētiņa, popkorns, cukurvate.

Visas dienas garumā gan lieli, gan mazi uz auduma zīmēja un krāsoja savas emocijas, kas pārtapa lielā svētku galdautā.

Notika arī pāru sacensības „Reizē, reizē!”, kur no 7 pāriem tika noskaidrots Dižpāris, bet jautrības stafetē komandām, bija jāveic septiņi uzdevumi.

Vakarpusē pārsteidzošu šovu rādīja GreenTrials ekstrēmā velokomanda BMX flatland – Dāvis Dudelis un velotriāls – Jānis Lācis. Velotriāla pārgalvīgā lekšana pa konstrukcijām apvienojumā ar sporta dejām ar riteni pārsteidza ikvienu.

Ošupes pagasta astotie Pagasta svētki izskanējuši. Vēl tikai dalībnieku apbalvošana, Manguļu ģimenes koncerts, svētku balle un kopīgi veidots gaismas laternu salūts pusnaktī.

Paldies:

Tiesnešu komandai: Anitai Ikaunieci, Ilonai Strodei, Daigai Rubenei, Leldei un Rihardam, Anitai Pauliņai, Edītei Zaubei, Aleksandram Šrubam, Ervīnam Spridzānam, Ivaram Bodžam, Ugim un Ivaram.

Sekretariāta meitenēm: Anitai Tropai, Guntai Gabranovai, Mudītei Bodžai.

Šo svētku atbalstītājiem: Ģenerālsponsoram SIA „BARKA INVEST”, z/s Cīruliši, z/s Eglītes, z/s Asni, z/s Lazdas, z/s Gaigalieši, z/s Asnupe, z/s Ošulaipas, z/s Jaunkalēji, z/s Alņi, z/s Miglas, Dzintrai Brokai, Valdim Bukelim.

Teksts un foto: Ilze Purpļeviča

“Esmu laimīga par man dāvēto zvaigžņu stundu”

Saulainā 18. augusta pēcpusdienā svinīgā un sirsnīgā gaisotnē, kas valdīja Degumnieku tautas namā, tika sumināta mūsu rakstniece Keliņa Klāna (Elīna Koļesņikova) 80 gadu jubilejā.

Nemanāmi aizritējuši 14 gadi, kopš sākām iepazīt rakstnieces Keliņas Klānas interesantos daiļdarbus. Bijusī skolotāja un pašvaldību darbiniece kopš 1997. gada kļuva pazīstama un populāra ne tikai Barkavas pagastā, Meirānu pusē un Ošupes pagastā, bet visā Latvijā.

Rakstniece Keliņa Klāna dzimusi 1931. gada 1. augustā Ošupes pagasta “Kalnagalā” Jadvīgas Brokas un Donāta Tropa ģimenē. Tai dienā Māras un Staņislava Broku sētā notika linu plūšanas talka. Pret vakaru sētsvidu pār-

skrēja jauna ziņa – tieši tajā brīdī, kad darbi padarīti un talcinieki gaida patalkas, šajā pasaulē ieradusies maza patalciniece, ko nosauca par Elīnu.

Bet nu Elīnai jau 80! Enerģiska un dzīvespriecīga savā bagātajā un jokpilnajā valodā, rakstniece kopā ar sveicējiem kavējās atmiņās par piedzīvotiem un krāsainiem dzīves gadiem.

Rakstnieci sveikt bija ieradusies radi, draugi, skolas biedri, darba kolēģi, audzēkņi, kā arī viņas talanta cienītāji.

Pēc apsveikuma runām rakstnieci dzimšanas dienā sveica Degumnieku tautas nama pašdarbnieki, kas izdziedāja, izdejoja un izspēlēja jubilāres dzīves gājumu.

Uzrunājot pasākuma viesus Keliņa Klāna atzina: – Šī brīnišķīgā diena, man uzdāvinātā zvaigžņu stunda, nav manu astoņu gadu desmitu laikā godam nopelnītā atalgojuma daļa, bet gan no jūsu labajām sirdīm pasniegta brīnišķīga dāvana.

Par pasākuma veiksmīgu izdošanos rūpējās Ošupes pagasta pārvalde un Degumnieku tautas nams sadarbībā ar bibliotekāri Ināru Kokari, pasākuma vadītāju Edīti Zaubi un jubilāres draudzenēm Ināru Loginu un Elītu Zaubi.

Pasākumam noslēdzoties, rakstniece visus stiprā dzimuma pārstāvjus aicināja uz viršu ziedu valsī un dancināt gribētāju viņai netrūka.

Teksts un foto: **Ilze Purpļeviča**

Notikušie pasākumi vasarā

01.06. Svētki bērniem – Meirānu pirmskolas grupiņas muzikālā izrāde „Īkstīte”

04.06. Koncerts „Madonai – 85” Madonas estrādē piedalās vidējās paaudzes deju kolektīvs “Degumnieki”

11.06. Izlaiduma balle

22.06. Jāņu ieligošanas pasākums – deju kopas un kapellas „Dzīga” koncerts, balle kopā ar grupu „Galaktika”

1.6. Viesizrādes „Ak, šī jaukā lauku dzīve!” Ļaudonā un Madonā – piedalās amatierēātris „Cits modelis”, vokālais ansamblis „Harmonija”, JDK „Delveri”

1.7. Muzikāls uzvedums „Kad apnīk vecpuiša dzīve...” – piedāvā deju grupa „Orhidejas”

09.07. Aiviekstes svētki Lubānā – piedalās vokālais ansamblis „Harmonija” un deju grupa „Orhidejas”

22.07. Viesizrāde „Ak, šī jaukā lauku dzīve!” Barkavā

29.07. Deju grupa „Orhidejas” viesojas Stalīdzānos ar uzvedumu „Kad apnīk vecpuiša dzīve...”

31.07. Ošupes pagasta svētki

13.08. Izrāde „Ak, šī jaukā lauku dzīve!” Degumniekos – jau 17 reizi!

18.08. Rakstnieces Keliņas Klānas jubilejas pasākums

Noslēdzies kārtējais aktīvais darba cēliens Degumnieku tautas namā, un es ļoti ceru, ka tas ir dāvējis daudz pozitīvu emociju pagasta ļaudīm un ciemiņiem.

Aizvadītā sezona bijusi ražena ar dažāda veida sarīkojumiem, kuros tautas nama

kolektīvi izdziedājuši, izdejojuši, izspēlējuši un izrādījuši neskaitāmās mēģinājuma stundās apgūto. Esam sava pagasta vārdu godam nesuši gan novada robežās, gan ārpus tā. Tagad kāds brīdis atpūtai, lai sāktu atkal visu no jauna.

Paldies visiem pašdarbniekiem un viņu ģimenēm, kolektīvu vadītājiem, pārvaldes vadītājam Aigaram, kā arī pārējiem pārvaldes darbiniekiem, šoferītim Vilim ... un vēl varētu uzskaitīt ļoti daudzus, kam būtu jāpasaka PALDIES par atbalstu un aizvadītajā sezonā padarīto! Paldies, paldies un vēlreiz paldies!

Vēlu visiem labi atpūsties, lai jau pavisam drīz mēs visi kopā veidotu raibu un interesantu mūsu pagasta kultūras dzīves mozaīku!

Kultūras darba organizatore
I. Melngaile

* * *

„Delveri” – tādi viņi man ir šī vārda vistiešākajā un vislabākajā nozīmē. Draiski, jautri, prot atpūsties, bet prot arī strādāt. Aizvadīto sezonu pārsvarā esam veltījuši izrādei „Ak, šī jaukā lauku dzīve!”, kopā ar amatierēātri un vokālo ansambli apbraukājot tuvākas un tālākas vietas, tādējādi gūstot arī vērtīgu pieredzi. Man vislielākais gandarijums par saviem jauniešiem bija strādājot pie Valsts svētku koncertprogrammas „Dievs. Daba. Darbs.”, kad salīdzinoši īsā laikā tika apgūtas 4 jaunas dejas. Pēc šī koncerta saņēmām atzinīgus vārdus par kolektīva sniegumu. Ar savu deju esam kuplinājuši arī pārējo tautas nama kolektīvu koncertus. Protams, darāmā

ir ļoti daudz, bet kā jau visur, arī mūsu kolektīvā dzīve veic savas izmaiņas – kāds devies strādāt uz ārzemēm (ļoti gaidām atpakaļ), kādam darbs ir maiņās, tādējādi ne vienmēr iespēja tikt uz mēģinājumiem un koncertiem, jāpalīdz arī vecākiem savās saimniecībās. Šie jaunieši saprot, kas ir darbs, bet prieks, ka viņi atrod laiku un spēku dejojot. Lielākā daļa dejojotāju ir skolēni un studenti, kuri ne katru nedēļu mēro ceļu uz mājām, bet neskatoties uz visu to, jaunieši atrod laiku pabūt kopā un ir kļuvuši ļoti labi draugi. Tagad nedaudz atpūtīsimies, uzkrāsim spēkus, lai jaunajā sezonā realizētu tās idejas, ar kurām esam iecerējuši pārsteigt skatītājus.

Savā pulciņā gaidām arī jaunus dejojotājus, īpaši puišus!

* * *

Mazie „Virpulīša” dejojotāji pēc aktīvi no-dejotā uzveduma par sunīti Pifu, aizvadīto sezonu pavadīja nedaudz mierīgākā garā. Dejojām skolas un bērnu darza rīkotajos pasākumos. Lielākais piedzīvojums bija, kad decembrī tikām uzaicināti dejojot uz lielās Madonas kultūras nama skatuves pasākumā „Mīlestības liesma ģimenē”. Bijām skatītāju mīļi. Pāris reizes Elīna un Edijs ir uzstājušies kā solopāris ar deju „Sprigulītis, grābeklītis”. Tas nemaz nav tik viegli – dejojot vieniem, bet viņiem izdevās!

Paldies mazo dejojotāju vecākiem, audzinātājiem un auklītēm par atbalstu! Jaunajā sezonā ir doma atkal iestudēt kādu jautru uzvedumu. Esam pierādījuši, ka tas mums ir pa spēkam!

„Delveru” un „Virpulīša” vadītāja **Ilze**

* * *

Degumnieku tautas nama sieviešu vokālais ansamblis „Harmonija” pavadījis skanīgu un raženu darba cēlienu. Kopā ar mūsu pagasta amatierēātri un jauniešu deju kolektīvu pabūts vairāk kā desmit viesizrādēs. Dziedāts Praulienā, Biksērē, Liezērē, Lubānā, Meirānos, Barkavā, Līgo, Madonā, Olainē un vēl vairākās vietās. Ar savu klātbūtni esam kuplinājušas Latvijas valsts gadadienai veltīto koncertu mūsu pagastā. Piedalījāmies vokālo ansambļu skatē. Ar lielu entuziasmu un vēlmi parādīt sevi no citas puses, mairā sniedzām, mūsaprāt, emocionālu un daudzpusīgu koncertu. Uzdrošinājāmies spēlēt un dziedāt tautiskā stilā. Mūsu balsis pieskandināja arī Lubānas evaņģēliski luterisko baznīcu ikgadējos Aiviekstes svētkos.

Ansambļi valda veselīgs humors, sievišķīgas sarunas un smieklī, kam pāri skan dziesma. Šogad mūsu kolektīvā klāt nākuši divi mazi, ģipri dziedātāji – Reinis un Jēkabs, par ko esam ļoti lepnas un pacīlātas.

Jaunajā sezonā aicinām pievienoties mums dziedātājus ar labu humora izjūtu, atbildības sajūtu un vēlēšanos dziedāt, dejojot, muzicēt un priecēt klausītājus un skatītājus kopā ar mums.

Kolektīva vadītāja **Ineta**

* * *

Amatierēātris „Cits modelis” sezonu noslēdza 18. augustā, kad Degumnieku tautas namā tika sveikta mūsu novada rakstniece Keliņa Klāna. Līga, Daiga, Ilze, Mārcis un Dace atkal iejutās pirms vairākiem gadiem iestudētās izrādes „Trīs vītušas rozes” tēlos.

Iepriekšējā gada sezona amatierēātrim bijusi radoša un veiksmīga. Kopš iestudēta muzikālā izrāde „Ak, šī jaukā lauku dzīve”, esam pabijuši ar viesizrādēm gan tuvu, gan tālu. Kopā nospēlētas 17 izrādes, krustu šķērsu izbraidījis Madonas novads, pabūts Lubānas, Gulbenes novadā un pat tālajā Olainē. Paldies „Harmonijas” meitenēm un Inetai, „Delveriem” un Ilzei, kā arī Aigaram, kas izturēja un bija kopā ar mums šai trakajā skrējienā!

Teātru skatē arī piedalījāmies ar šo izrādi un labus vārdus dzirdējām no režisora Jāņa Kaijaka. Viņš mums ieteica šo izrādi spēlēt arī brīvdabā, tāpēc arī „ālējamies” Biksēres, Ļaudonas, Olaines, Barkavas un Madonas brīvajā dabā. Jopciku pārim bija daudz vietas, kur „laist pār kalnu” ar saviem transporta līdzekļiem.

Izrāžu starplaikos esam paspējuši apskatīt skaistākās Kurzemes vietas, par ko atkal paldies Aigaram.

Izrādi esam nolikuši „visaugstākajā plauktā” ar domu pie tās neatgriezties, bet nekad nesaki „nekad”...

No sirds priecājamies, ka mūsu aktieru pulkam pašā vasaras vidū pievienojās mazais Jēkabiņš, kurš bija tik pacietīgs un jauks, ka ļāva mammai Ivetai piedalīties gandrīz visās izrādēs.

Nākamo sezonu gribu novēlēt radošu, dzīvespriecīgu un veiksmīgu gan visiem kolektīviem un vadītājiem, gan mūsu labajiem garīgiem un mūsu „kužinātājiem” Aigaram un

„klubenei” Ilzei! (Mūsu kolektīvā „klubene” ir mīļvārdiņš, lai nerastos pārpratumi!)

Kolektīva vadītāja **Valentīna**

* * *

Trešo darbības sezonu noslēdzis Degumnieku tautas nama jaunākais kolektīvs – deju grupa „Orhidejas”. Prieks, ka arī šī sezona aizritējusi aktīvi darbojoties. Vairākkārt dejots pie draugiem Mētrienā un Līgo ciemā. Jūlijā „Orhidejām” bija tas gods pirmo reizi piedalīties Aiviekstes svētkos, kur vakara koncertā tika dejas divas dejas no kinofilmā „Īsa pamācība mīlēšanā”.

Šajā sezonā deju grupa piedalījās divos lielos uzvedumos. Februārī kopā ar pārējiem Degumnieku pašdarbniekiem apdejojām, apdziedājām un „aprunājām” vīriešus, bet jūlijā kopā ar draugiem iestudējām muzikālu izrādi „Kad apnik vecpuīša dzīve”, kurā „Orhidejas” nodejoja 13 dejas. Vēlāk – augustā ar šo pašu izrādi, tikai saīsinātā variantā, ciemojāmies Stalīdzānos.

Grupa nevarētu pastāvēt, ja pašas dejojotājas neiesaistītos deju mūziku meklēšanā, deju zīmējumu radīšanā un tērpu veidošanā. Pēc kopīga darba rodas deja, ko redz skatītājs. Paldies Jums, Orhidejas, par sapratni, atbalstu, kavētām darba stundām, nostaigātiem un nobrauktiem kilometriem, lai nokļūtu uz mēģinājumu.

Sezonai noslēdzoties dejojotāju vārdā gribu pateikties kluba Ilzei, kas ir mūsu atbalsts un padomdevēja, kā arī aktrise un režisore mūsu jaunajā uzvedumā. Paldies skaņu un gaismu pārzinātājam Aigaram un šoferītim Vilim. Šie cilvēki ir mūsu kolektīva sastāvdaļa un bez viņiem mums būtu grūti.

Nobeigumā gribu teikt, ka Degumnieku tautas nama radošie, talantīgie un darboties gribošie un variošie dažādu paudžu cilvēki ir nenovērtējama bagātība, jo tieši ar viņu palīdzību ik reizi rodas tā īpašā svētku gaisotne, ko pamana un novērtē mūsu skatītāji. Lai radošs gars vienmēr valda mums visiem – zem viena jumta darbojoties!

Kolektīva vadītāja **Ilze**

* * *

Vidējās paaudzes deju kolektīvs Degumnieku tautas nama darbojas jau vairāk kā 20 gadus. Šajā laikā piedzīvoti jauki un interesanti brīži, par draugiem kļuvuši cilvēki, kuri iepriekš bija viens otram tikai paziņas, sagatavoti deju koncertuzvedumi kopā ar pārējiem tautas nama kolektīviem. Iepriekšējo deju kolektīva darba sezonu varētu raksturot kā pārdomu un sava darba izvērtējuma laiku. Dejojām, piedalījāmies tautas namā organizētajos pasākumos, Madonas deju apriņķa deju skatē un jutāmies gandarīti, ka neskatoties uz dažādām grūtībām ikdienā spējam sanākt kopā. Jauno sezonu sāksim, domājot par Dziesmu un deju svētkiem 2013. gadā. Reperuāra apguve sāksies jau šogad. Ir iecere veidot Ziemassvētku un Jāņu koncertuzvedumus, organizēt kopīgus atpūtas pasākumus. Lai viss izdotos, gaidām jaunus dalībniekus, kas kopīgi ar „vecajiem” dejojotājiem gribēs rast prieku dejā.

Kolektīva vadītāja **Anita**

„Man vajadzīgi cilvēki apkārt”

Kopā ar ģimeni meitas Inutas izlaidumā.

Pēc horoskopa Lauva, trīs bērnu māmiņa, mīl būt saskarsmē ar dabu, patīk dziedāt, dejojot un spēlēt teātri. Īsāk sakot – aktīva sievietē laukos. Šomēnes intervija ar Inu Gutāni, kas nesēnosvinēja „apaļu” dzīves jubileju.

Kādas Tev ir atmiņas par skolas gadiem?

Mācījos Lubānas vidusskolā 11 gadus. Šis laiks paskrēja ātri, izcilniece nebiju, vairāk laika veltīju dziesmai, dejai (sarīkojuma dejām, tautiskajām dejām) un sportam (volejbols, basketbols, vieglatlētika). Piedalījos arī orientēšanās sporta sacensībās gan dienā, gan naktī. Parāli astoņus gadus mācījos Madonas bērnu mūzikas skolā klavierspēli. Bija jau arī tāds moments, kad ļoti negribējās uz to mūzikas skolu, citi bērni skraidīja pa āru, spēlējās, bet man jāspēlē klavieres. Tagad jāsaka paldies mammai, ka mani toreiz piespieda turpināt iesāktu un paiegt mūzikas skolu.

Kāds bija Tavs ceļš uz izglītību?

Vidusskolā mūsu laikā bija obligāti jāapgūst traktormācība un lopkopība. Pēc lopkopības kursa apgūšanas saņēmu apliecību par savu pirmo profesiju slaucēja – operatore, tas nozīmēja, ka protu darboties ar slaušanas aparātiem. Gājām praksē fermā un darbojāties pa īstam. Iepatikās šis darbs, tāpēc pieteicos fermā strādāt arī pa vasaru.

Tā kā man ļoti patika un patīk vēl joprojām darboties virtuvē, nolēmu mācīties Vecbebru sovhoztehnikumā par konditoru. Ieguvu konditora izglītību, bet tā kā veselības dēļ man ļoti grūti bija izturēt lielo karstumu, tad no šī sapņa – strādāt konditorijas cehā, bija jāatsakās.

Tad piedzima mana pirmā meitiņa Inga, nolēmu sākt patstāvīgu dzīvi. Gadu nodzīvoju pie vecākiem Lubānā, pēc tam pārcēlos uz dzīvi Ošupes pagasta Rupsalā, savā mājīnā. Vēlāk piedzima otrā meitiņa Inuta. Kad Inutai bija 1,5 gads, toreizējais Rupsalas pamatskolas direktors Tālis Salenieks uzaicināja mani mācīt mūziku sākumskolas klasēs. Tā 1993. gadā sakās manas darba

gaitas pedagoga darbā, kas turpinās vēl šodien.

Esmu ieguvusi divas augstākās izglītības Daugavpils Universitātē – sākumskolas skolotāja kvalifikāciju ar tiesībām mācīt latviešu valodu, matemātiku, dabaszinības arī 5. – 6. klasēs, sociālo zinību skolotāja kvalifikāciju un tiesības mācīt mūziku pamatskolā. Vēl esmu ieguvusi pārdevēja-kasiera apliecību.

Pēc profesijas esi skolotāja. Vai vari teikt, ka sekoji mammas pēdās?

Runājot par skolotāja profesiju, jāpaskatās nedaudz atpakaļ bērnībā. Mana mamma, kas arī ir skolotāja ļoti daudz laika veltīja skolas darbam, mājās bija maz, un redzot to visu, es teicu, ka nekad nebūšu skolotāja. Bet dzīve pati iegroziņa tā, ka esmu pedagogs jau ar 18 gadu stāžu, un ne mirkli nesmu to nožēlojusi.

Rupsalā bija darba un kopīgu pasākumu piepildīts laiks. Mēs visi bijām kā liela ģimene, par šo laiku būtu ļoti daudz ko stāstīt, bet tad nepietiku vietas avīzē. Žēl, ka situācija izveidojās tāda, ka pirms četriem gadiem bija jāslēdz Ošupes pamatskola, kas bija mana pirmā darba vieta. Tad es pārnācu strādāt uz Degumnieku pamatskolu par sociālo zinību skolotāju, bet pagājušajā mācību gadā mācīju arī mūziku.

Šķiet, ka arī jūsu ģimenē iestājies brieduma periods: meitas izaugušas, jau izvēlējušas savu dzīves ceļu, mājās pie vecākiem dzīvo vien pastarītis Edijs.

Man šis ir ļoti grūts periods, jo esmu ģimenes cilvēks. Esmu pieradusi, ka visur, kur vien iespējams, esam visi pieci kopā – meitas Inga, Inuta, dēls Edijs un mans vīrs Gatis, bet tagad situācija ir mainījusies. Meitenes man ir ļoti patstāvīgas jau no bērnības, pēc Rupsalas pamatskolas beigšanas abas mācības turpināja Madonas Valsts ģimnāzijā. Tagad man Ingucis ir Anglijā un tas ir sāpīgs temats, jo nevaru vēl pieņemt to, ka bērns ir tik tālu projām. Inuīņa pozitīva lēmuma gadījumā studēs Rīgā, un tā sanāks, ka ikdienā mājās mēs paliksim trijātā. Edijs šogad pabeidza sagatavošanas klasi Lubānas

pilsētas pirmskolas izglītības iestādē „Rūķīši” un rudenī uzsāks mācības pirmajā klasē.

Skumjās domas kļiedžu mājas darbiņos. Mums ir neliela saimniecība – pīles, zosis, cūkas, gotiņa, telīte. Dzīvo radībiņu kopšana man sagādā prieku. Darbs ar dzīvniekiem būtu vēl viena joma, kurā es varētu strādāt, ja vien dzīvnieki neslimotu un ar viņiem nenotiktu nelaimes. Pēc dabas esmu emocionāls cilvēks un asaras līst aumaļām par šādām nelaimēm.

Pēdējos gados daudzi jaunieši, neredzot iespēju atrast darbu un sevi uzturēt Latvijā, dodas peļņā uz ārzemēm.

Kā jau iepriekš minēju, arī mūsu meitiņa ir Anglijā. Tas ir sāpīgi, bet citas iespējas nav. Lai studētu Latvijā ir nepieciešama ļoti liela nauda (Inga vēlējas studēt ģeoloģiju), mums tādu līdzekļu nav. Ar kredītiem neiesaku jaunajiem dzīvi sākt, tāpat pienācīgi atalgotu darbu atrast ir grūti. Vispirms jau vajadzētu valstī sakārtot šīs lietas, kad par minimālo algu cilvēks varētu normāli dzīvot, tā kā tas ir Anglijā. Tad jau arī neskrīes visi prom. Šeit mēs dzīvojam vienā vienīgā stresā, jo nodokļi un maksājumi tiek pielīdzināti ES direktīvām, bet algas gan paliek mazākas. Mēs nedzīvojam, bet eksistējam. Turpretī citās valstīs par minimālo algu cilvēki ir paēduši, samaksājuši par dzīvesvietu, apģērbusies un vēl izglītojuši sevi garīgi. Ja vien ir labas angļu valodas zināšanas, tad arī izglītību var iegūt bezmaksas. Kā Inga saka, tur visi ir smaidīgi, mierīgi, draudzīgi, vienkārši. Savukārt mēs Latvijā lielākā daļa stresaini, steidzīgi. Un no tā arī rodas visas izrietošās sekas – slimības, strīdi, nesaskaņas, alkoholisms. KNAB secinājis, ka iztikas minimumam vajadzētu būt 480 Ls, bet patiesībā mums šis minimums uz cilvēku ir 176 Ls. Ja mēs dzīvojam zem iztikas minimuma, kā tad mēs varam smaidīt, kā bērns izglītot? Esmu lepna par tiem, kuri māk par sevi pastāvēt, būt patstāvīgi, nevis sēdēt otram uz kakla. Cik daudzi aizbraukušie nesūta uz mājām sapelnīto naudiņu, palīdzot Latvijā palikušajiem! Ja jaunieši izvēlas aizbraukt, tātad citas izejas nav un es viņus atbalstu, kaut gan ļoti gribētu, lai mans bērns būtu Latvijā.

Esi dabas bērns vai pilsētiece?

Esmu pilnībā dabas bērns, pilsētā viena diena par maz, bet divas jau par daudz. Man ļoti patīk Latvijas daba, mežā es jūtos vienkārši fantastiski. Patīk visa dzīvā radībiņa sākot no pašām mazākajām, vienīgi ar zirnējiem un čūskām esmu uz „jūs”. Noteikti tāpēc arī es piekritu otram darbiņam Lubāna mitrāja informācijas centrā. Ar gandarījumu varu stāstīt par mūsu Lubāna mitrāja dabas vērtībām, dzīvniekiem, putniem. Patīk vērot kā vakarā saule „iekrīt” Lubāna ezerā, mēness ceļu pa lielo ezeru, gulbjus ar gulbēniem, pīlītes, lielo balto gārni, zivju gārņus, visiem makšķerniekiem tik nemīlamo kormarānu (jūras kraukli). Ciemos uz infocentru nāk arī ūdeļķes, bebri turpat peld, lēkā zaķi, skraida mežacūkas un stīrnas. Šajos momentos visas dzīves raizes pazūd un es vienkārši baudu skaistumu!

Kā vērtē atpūtas iespējas pagastā, novadā?

Runājot par Ošupes pagastu – tikai pozitīvi! Kultūras dzīve plaukst un zeļ!

turpinājums 7. lpp.

APTAUJA

turpinājums no 6. lpp.

Pasākumu daudz, veltīti dažādu paudžu cilvēkiem. Priecē, ka pašdarbības kolektīvos piedalās daudzi pagasta iedzīvotāji. Bija laiks, kad arī pati ar vīriņu kuplinājām pagasta pašdarbības kolektīvus. Rakstot projektus, arī savu „roku esmu pielikusi” pie baseina tapšanas, sporta zāles, sporta laukuma rekonstrukcijas, tagad arī estrādes mūzikas studijas izveides pagasta bērniem un jauniešiem. Varu teikt, ka mūsu pagastā bija un ir ļoti labi pagasta vadība – Alda Jansone un Aigars Šķēls, ar kuriem man ir izveidojusies ļoti laba sadarbība. Kopīgi arī tapa šie projekti, domājot par Ošupes pagasta un apkārtnējo iedzīvotāju labklājību, veselību un izglītību. Runājot par novadu, īsti atbildēt nevarēšu. Apmeklējām pasākumus Madonas pilsētas svētku ietvaros, kas bija saistīti ar bērnu piedalīšanos, bet citus nē.

Tu esi aktīva projektu rakstītāja. Par kuriem realizētajiem projektiem īpašs prieks?

Projektu izstrāde un vadīšana sākās tad, kad pirms četriem gadiem sāku strādāt Lubāna mitrāja informācijas centrā. Bija jāattīstās un jādama kā piesaistīt tūristus un dabas mīļotājus, kā apsaimniekot teritoriju, kā organizēt dažādas apmācības, seminārus, bērnu nometnes.

Pirmais projekts, ko uzrakstīju bija „Inovativu tūrisma pakalpojumu attīstība Lubāna mitrāja informācijas centrā”. Pie projekta tapšanas palīgos man nāca nodibinājuma „Lubāna mitrāja kompleksa fonda” valdes priekšsēdētāja Dace Āriņa un valdes locekle Janīna Apsīte. Viņas ir manas skolotājas, no kurām es mācījos rakstīt projektus. Tad sekoja projekti bērnu vasaras nometnēm. Kopā pa šo laiku uzrakstīti un iesniegti 19 projekti, no tiem realizēti 16, piesaistot līdzekļus gan no vietējām, gan no ES atbalsta programmām.

Rakstot projektus mēģinu aptvert vairākas jomas – izglītību, veselību, infrastruktūras at-

tīstību, atpūtu, vides aizsardzību. Katru reizi jau ir jāatrod tā „rozīnīte”, lai projekts gūtu atbalstu.

Kad un kā radās doma dibināt Ošupes sieviešu klubu?

Doma radās jau strādājot Ošupes pamatskolā, lai lauku sievietes varētu pilnveidoties un atrast sev laiku, lai padarītu savu dzīvi daudzveidīgāku un interesantāku. Mūsdienu sievietes dzīvo laika badā, vai arī otra grupa, kura no mājas neiziet, tāpēc, ir svarīgi satikties, parunāties, uzklaustīt citai citu un iemācīties ko vērtīgu. Pēc dabas esmu no tiem cilvēkiem, ja vien spētu, visiem palīdzētu, kuriem ir grūti – gan cilvēkiem, gan dzīvniekiem. Tad nu mēs vairākas Ošupes pamatskolas skolotājas nolēmām iesaistīt dažādās aktivitātēs apkārtnējās sievietes. Sākās ar to, ka pieteicāmies piedalīties sieviešu resursu centra „Marta” piedāvātajā projektā, kurā bija vairākas nodarbības. Tad aptaujājām dalībnieces, ko vēl gribētu dzirdēt, uzzināt, sākām piesaistīt lektoros par visdažādākajām tēmām – pavārmākslu, psiholoģiju, skaistumkopšanu, puķkopību, veselību, numeroloģiju, šūšanu, tamborēšanu. Citreiz vienkārši sanācām kopā, lai parunātos – par panākumiem, par bērnu audzināšanu, centāmies uzmundrināt viena otru. Darbojamies jau no 2003. gada, bet oficiāli klubu reģistrējām 2010. gada 27. maijā. Kad bija Ošupes pamatskola, sanācām kopā tur, tad Lubāna mitrāja informācijas centrā, bet tā kā tas ir ļoti tālu, visiem transporta nav, benzīns arī paliek dārgāks, nolēmām izīrēt telpas no pagasta pārvaldes Ošupē, jo klubiņa biedri un nodarbību dalībnieki ir gan no Lubānas, Ošupes, Zvidzianas, Degumniekiem. 2010. gadā uzrakstījām projektu „Izglītības un brīvā laika centra izveide lauku iedzīvotājiem Ošupes pagastā”. Tā ietvaros iegādājāmies stacionāros datorus, printeri – kopētāju, magnetofonu, krēslus, galdus, metālisko

tāfeli, visu, lai varētu turpināt iesākto – vadīt dažādas nodarbības, sanākt kopā, izrunāties. Problēma radās tad, kad sapratu, ka trīstājās telpās elektroinstalācija un kontakti ir novecojuši un pie tiem nevar pievienot mūsdienu iekārtas. Tad nu tagad rakstu otru projektu telpu remontam. Pašreiz ir iestājusies maza pauzīte kopā sanākšanai, jo vasara ir tas laiks, kad visi ir ļoti aizņemti, bet klubiņa valde jau domā par jaunu ideju realizēšanu.

Vai no darba brīvajā laikā atliek laiks arī kādai citai nodarbei?

No darba brīvajā laikā abi ar vīriņu spēlējam teātri Lubānas pilsētas amatiereteātrī „Priekšspēle”. Neskaitot vairākas pauzītes, pati šajā kolektīvā esmu aktrise kādus 23 gadus.

Tāpat katru gadu augusta pirmajā piektdienā un sestdienā visa ģimene dodamies uz mednieku festivālu jeb sporta spēlēm „Minhauzens”. Cenšos apmeklēt arī pagastā organizētos pasākumus.

Kur smelies enerģiju?

Enerģiju dod mana ģimene. Man ir paveicies, ka man ir tik labs vīrs, kas mani atbalsta. Arī bērni daudz palīdz. Mums ir ļoti jauki ģimenes draugi, kas arī dod spēku, lai varētu turpināt iesākto vai uzmundrina kam jaunam. Mēs palīdzam viņiem, viņi mums.

Esmu cilvēks, kam savi prieki un bēdas ir noteikti kādam jāizstāsta. Es sevī to noturēt nevaru un ir prieks, ja ir kas mani uzklausa. Man ir vajadzīgi cilvēki apkārt. Traki ir tad, ja man jābūt vienai, šausmīgi nepatīk.

Vēl enerģiju man dod mūzika, deja. Dienā man ir nepieciešama vismaz pusstunda skaļas mūzikas – gan estrādes, gan klasiskās, tas skatoties pēc noskaņojuma. Tad es uzlādējos, reizē nomierinos un viss rit no rokās.

Paldies par atsaucību, sniedzot interviju!
Ilze Purpļeviča

Kā pavadīji vasaras brīvlaiku?

Didzis Vēkšējs
Jaunlubānā

Vasara man sākās ar izlaidumu, jo absolvēju Ogres meža tehnikumu. Tad sāku meklēt sev piemērotu augstskolu un studiju programmu. Galvenokārt šo vasaru pavadīju laukos, kur palīdzēju ģimenei bioloģiskajā saimniecībā. Protams, atvēlēju laiku arī atpūtai pie ūdens, kas svelmainajā karstumā deva daudz spirtuma. Vasaras beigās uzzināju studiju rezultātus, kas mani ļoti iepriecināja, jo izturēju konkursu un iekļuva budžeta grupā Latvijas Lauksaimniecības universitātē, Meža fakultātē (kokapstrādes inženieris). Atlikušās vasaras dienas atpūtišos un gatavošos skolai, ko novēlu arī pārējiem!

Šī vasara man bija piepildīta un interesanta. Vasaras sākums pagāja gatavojoties 9. klases eksāmeniem, tad satraukumu pilns laiks pirms izlaiduma. Šajā vasarā strādāju un

Sindija Strode
Ošupē

lasīju ogas. Lasīju grāmatas, atpūtos kopā ar draugiem un radiem. Liela kāis notikums ir dzīves vietas maiņa, jo pilsētā dzīve ir interesantāka nekā laukos. Ar satraukumu gaidu 1. septembri, jo turpināšu mācības Lubānas vidusskolas 10. klasē, kur būs jauni klasesbiedri.

Alise Skurule
Degumniekos

Vasaras brīvdienas pavadīju labi. Apmēram mēnesi biju ārpus mājas, jo ciemojos pie radiem Rīgā. Šajā laikā centos izmantot visas iespējas, ko sniedz pilsēta – kino, jūra un citas izklaides. Augusta pēdējās nedēļas pavadu mājās

vienkārši atpūšoties. Tā teikt – slinkoju. Šī vasara ir pagājusi ļoti ātri. Likās, ka tikko sākās, bet nu jau strauji tuvojas beigām. Jaunais mācību gads man būs īpašs, jo mācības uzsāku 9. klasē un šis būs mans pēdējais mācību gads Degumnieku pamatskolā.

Guntars Čoders
Ošupē

vidusskolas 12. klasē.

Lai veiksmīgs jaunais mācību gads un izdodas viss, kas iecerēts!

Jauniešus uzrunāja
Ilze Purpļeviča

Dzimis un audzis Jaunlubānā

Artūrs Dolgais dzimis un uzaudzis mājās ar senatnīgu nosaukumu „Senči”, kas atrodas Jaunlubānā. Lai gan slimības dēļ jaunietis kopš bērnības ir savādāks nekā citi vienaudži, viņam ir lieli plāni turpmākai dzīvei. Par to arī Artūrs piekrita pastāstīt mūsu avīzes lasītājiem.

- Neskatoties uz to, ka esmu inva-

lids, jau deviņu gadu vecumā iemācījies braukt ar traktoru un nu jau kādus desmit gadus patstāvīgi strādāju ar šo braucamrīku savā piemājas saimniecībā. Jau kopš bērnības interesējos par lauksaimniecību un tehniku. Ošupes pamatskolā pabeidzu 8 klases, bet pēc 9. klases absolvēšanas Degumniekos nolēmu, ka neskatoties uz to, ka man ir grūtības ar pārvietošanos, varu turpināt mācības 125 km no mājām. Iestājos Priekuļu novada Jāņmuižas profesionālajā vidusskolā, lai mācītos par lauku īpašumu apsaimniekotāju. Protams, būs grūti, bet es vēlos piepildīt savu mūža sapni un kļūt par lauksaimnieku. Es nebaidos no tā, ka esmu citādāks kā citi, tāpēc pierādīšu, ko spēju.

Šogad mani pievīla veselība, tāpēc skolā nācās paņemt akadēmisko gadu, bet martā atsākšu mācības un darīšu visu iespējamo, lai pabeigtu skolu un kļūtu par lauku īpašumu apsaimniekotāju. Pierādīšu savai valstij, ka mazs ciniņš tiešām var gāzt lielu vezumu. Jāņmuiža ir lieliska skola, lai papildinātu zināšanas un iegūtu izglītību.

Pašreiz mācos autovadītāju kursus Cēsu autoskolā. Ceru, ka jau oktobrī

man būs autovadītāja apliecība. Manos tuvākajos plānos ietilpst iegūt arī traktor- tehnikas vadītāja tiesības.

Brīvajos brīžos deviņpadsmitgadīgais Artūrs fotografē. Viņš pielāgojis savām vajadzībām braucamrīku „Muraveju”, lai varētu doties uz savām mīļākajām vietām Jaunlubānā un izbaudīt skaistās dabas ainavas. Par vēsturisku galeriju var nosaukt Artūra fotomirklis iemūžinātās Jaunlubānas senatnīgās ēkas un drupas. Artūrs atzīst, ka ir īsts dzimtās vietas patriots, tāpēc labi zina, kas katrā vietā atradies vairākus simtus gadu pirms mums. Tajā pat laikā puisis ar nožēlu atzīst, ka gadiem ejot no ēkām pāri paliek drupas, ko Laika Zobs un arī cilvēki turpina postīt. Puisis klusībā cer, ka varbūt tomēr kādreiz atradīsies kāds, kas restaurēs šos vēsturiskos objektus, jo šeit taču glabājas visa Jaunlubānas vēsture. Daudzas vietas gan esot ļoti aizaugušas, tāpēc ir grūtības tās iemūžināt.

Artūrs fotografē dabu un dzīvniekus un pagaidām par savu fotogrāfiju izstādi gan vēl nedomā. Puisis apgalvo, ka nekad neatstās dzimto vietu, kur pazīstama katra taciņa, katra vietiņa.

Ilze Purpļeviča

Bērnu žūrija 2011 gaida grāmatu vērtētājus, šogad arī jauniešus!

Latvijas Nacionālā bibliotēka sadarbībā ar Latvijas Bibliotekāru biedrību un Valsts Kultūrkapitāla fondu jau vienpadsmito gadu visā valstī īsteno lasīšanas programmu „Bērnu žūrija”. Tās galvenais uzdevums dot bērniem un jauniešiem izlasīt interesantākos mūsdienu latviešu un ārzemju autoru darbus. Bērnu žūriju lasītāji lasīšanu un vērtēšanu uztver jau kā tradīciju.

Programmas ietvaros bibliotēkas, kas piedalās projektā, bērniem un jaunie-

šiem piedāvā īpaši atlasītas grāmatas, atbilstoši vecuma grupām no 1. līdz 12. klasei, kuras jāizlasa un jāvērtē. Šogad Bērnu žūrija paplašināta ar jauniešu literatūru, tādēļ aicinājam jauniešus iesaistīties Bērnu/Jauniešu žūrijas darbā. Projekts noslēdzas ar Lielajiem lasīšanas svētkiem Rīgā, kuros tiek sumināti grāmatu autori un lasītāji.

Gaidām jūs visus – gan bērnus, gan jauniešus, gan vecākus un vecvecākus, skolotājus un bērnudārza audzinātājus Degumnieku bibliotēkā!

Ja vēlaties kļūt par šīs žūrijas ekspertiem, nāciet uz bibliotēku, reģistrējieties ekspertu sarakstā un ņemieties pie grāmatu lasīšanas un vērtēšanas darba. Katrai klašu grupai ieteiktas piecas grāmatas, kuru izlasīšanas termiņš ir 30. decembris.

Šogad Bērnu/Jauniešu 2011 grāmatu kolekcijā vari izlasīt šādas grāmatas:

1. – 2. klase

Cellere E. Kima var būt stipra
Vīslānderi J. un T. Mūmammas pavasara tīrīšana

Auseklis U. Runcis Francis, jeb Pa-
saule sēd uz velosipēda

Havukainena A. un Toivonens S. Tatu
un Patu ērmīgās ierīces
Cielēna M. Deguns debesīs

3. – 4. klase

Rauda P. Princese Skella un Leta
kungs

Zandere I. Princešu piedzīvojumi
Olte M. Matīsa piedzīvojumi mežā
Cielēna M. Princese Aurēlija un
kokspoki
Zvirgzdiņš J. Mufa

5. 7. klase

Tans Š. Aizpilsētas stāsti
Šmits Ē. E. Oskars un Rozā dāma
Kronbergs J. Mākoņu grāmata
Kinnijs Dž. Grega dienasgrāmata
Defombels T. Tobijs Lolness

8. – 12. klase

Dreimane L. Vilcenes stāsts
Ērgle Z. Starp mums, meitenēm, ru-
nājot un citi stāsti
Garsija K. Dailās būtnes
Peinkofers M. Rūnu brālība
Rungulis M. Aste, ko luncināt

Bibliotēkas vadītāja **Ināra Kokare**

Biju gandrīz karavīrs

Sadarbībā ar laikraksta „Lubānas Ziņas” redaktori Ligitu Pētersoni un lubānietī Elmāru Sauku, turpinām publicēt Degumnieku zēna Andreja Vilka atmiņu stāstījumu par leģionāra gaitām.

Kancelejā tika sadalīta kantīnes deva. Arī es saņēmu, starp citu, pudeli franču vīna un mēriņu stiprā dzēriena, ko sauca par rumu. Daži melsa, ka to ražojot no atejas mēsliem. Var jau būt. Vāciešiem taču ķīmija bija augstā līmenī. Nekad nebiju baudījis tstu franču vīnu, sagaidīju, ka būs salds, bet šis likās kā galīgi saskābis draņķis. Bet vai tad nu ārā liesi, kad iedots ir, tad jādzer. Kad pamazām biju apmēram trešo daļu nodzēris, pārējam piespēru krietnu daudzumu cukura, izdzēru visu uzreiz un likos gulēt. Otrā rītā nekādas sekas nemanīju. Pēc kantīnes sadalīšanas vīns kancelejā „mētājās apkārt” visu laiku. Tā es bieži vien ielēju sev kādu mēriņu un uzlaboju piebērdams cukuru, kas arī aizvien bija pieejams. Reiz man bija tas svarīgais uzdevums nogādāt lielu portfeli, pilnu ar „spēka dzērienu” pudelēm uz eskadrijas štābu, kad lidotājiem tika piesprausti Dzelzs Krusti. Izdevās. Neviens pudele nesaplīsa, kas ar divriteni transportējot viegli varēja gadīties.

Ar it kā bargo „špīsu” un pārējiem kancelejas darbiniekiem sadzīvoju pavisam labi. Rēķinvedis seržants Meisners mani iesauca par Zoniņu (no vācu Sohn – dēls). Man tur iebildumu nebija, lai diezgan jocīgi izklausījās, kad šo iesauku lietoja par mani tikai nedaudz vecākā mašīnrakstītāja. Seržants Meisners bija liela auguma vīrs, vienmēr pilns ar humoru. Nezinu, vai viņam bija vācu piejaukums, bet katrā ziņā pēc maniem novērojumiem, viņš bija īsts latviešu patriots. Otrs mūsu „repatriants” bija īsts Latvijas vācietis Šteins. Viņš latviski runāja bez akcenta, un pie viņa es griezās, kad ievajadzējās uzlabot manas vācu valodas zināšanas.

Ap pirmo oktobri kancelejā ieradās jauns darbinieks – dižkareivis Šulcs. Neatceros, kas viņam bija par pienākumiem, bet atceros viņu kā izcilu personību, kas nenāca no „zemākiem plauktiem”. Viņš bija tā ap trīsdesmit gadiem, ar smalkām, bet nepārspīlētām manierēm, laipns pret visiem, un ļoti izdarīgs visādās situācijās. Brīnījās, ka viņš ir tikai dižkareivis. Pēc manām domām viņam vajadzētu būt vismaz leitnantam. Dzirdēju, ka viņš agrāk esot darbojies Romas viesnīcā Rīgā.

Laiks turējās rudenīgi jauks, gan kļūdam arvien vēsāks. Sāku jau gudrot, kā man būs ar gulēšanu neapsildītajos bēniņos, bet tad viss iegrozījās pavisam citādi.

Astotā oktobra pēcpusdienā nogādāju Geschirrmasteram, seržantam

Retigam pavēli sagatavot transportu, lai pārvāktos uz Grobiņas lidlauku. Bija vēl daudz skriešanu, līdz beidzot vakarā varēju atvilkt elpu un sasviest savas mantīņas maisā. Pavaicāju „špīsam”, vai man jābrauc kopā ar pārējiem izpalīgiem, vai ar kanceleju. „Ar kanceleju”, viņš noteica, un par to es biju priecīgs. Novietojos ērti vienā kancelejas stūrī, un sāku gaidīt mūsu transportu. Gaidīšana ievilkās. Kancelejā bijām tikai trīs – es, „špīss” un seržants R. Tie abi bija iebaudījuši no stiprajiem dzērieniem un it kā par kaut ko strīdējās. Vienreiz, kad uzmodos no snaudiena, seržants R. stāvēja uz galda un ar kāju takti sizdams dziedāja: „Ak, nabadzība, nabadzība pūt man līpā, iepūt manam draugam ar.” Žēl, ka viss piedzīvotais nav tik labi iespiedies atmiņā, kā šī nenozīmīgā epizode.

Bija jau rīts, kad ievietojuši kravas spēkratos kancelejas mantas, eskadrijas uzturu un savas personīgās mantas, sēdāmies paši virsū un ceļojums varēja sākties. Ceļš bija pieblīvēts ar bēglu pajūgiem un kara transportu tā, ka tikām uz priekšu pavisam gausi pa rudens tērpto Kurzemi. Pavadījuši nakti kaut kur pie Kuldīgas, 10. oktobra pēcpusdienā ieradāmies kādā lidlaukā pie Liepājas. Tas laikam bija Bātas lidotāju skolas lidlauks. Tad pienāca ziņa, ka tā nav paliekama vieta, un mums jānododas tālāk uz Vāciju. Tē mūsu kravas spēkratu pasažieriem pievienojās leitnants Grīnbergs ar kundzi un meitu. Kad bijām nobraukuši kādus 15 vai 20 kilometrus un bija jau tumšs, sākās krievu uzlidojums Liepājai. Tā bija varena uguņošana ar starmešu gaismas kūļiem, lidmašīnu izmestajiem gaismekļiem, spīdošo munīciju, zenītartilērijas šāvienu un bumbu sprādzienu zibšņiem.

Iepriekšējās naktīs zaudētā miega iespaidā biju ļoti iesnaudies. Kad uzmodos, mūsu kolonna (kādi 6 braucamrīki) bija apstājusies pie degoša tilta pār kādu nelielu upi. Noskaidrojās, ka deg balsti un sijas, bet grīda vēl bija vesela. Nokāpām no vezumiem un gājām pāri. Pārbrauca arī kolonna, protams, ar lielām atstarpēm.

Vienpadsmitā oktobra rītausmā, kad bijām jau tuvu Klaipēdai, kreisā pusē diezgan tuvu bija manāma kara darbība. Kad iebraucām pilsētā, tur pašlaik beidzās krievu uzliesmojums. Kāda sašauta lidmašīna un viens no lidotājiem ar bojātu izpletņi, itin steidzīgi tuvojās zemei. Kaut kur kaut kas liels dega un milzīgs, vēja nošķiebtis dūmu stabs bija redzams vai visu dienu. Ielas bija pilnas ar pajūgiem, armijas spēkratiem un tankiem. Kāds „tīģertanks” ar drausmīgu rūkoņu garām braukdams, norāva mūsu spēkratu kravas kastes kreisā stūra apakšējo daļu. Uz ielas izbira daži maizes kukuļi.

Biju laimīgs, ka nenorāva arī augšējo daļu, jo tieši tur virsū sēdēju es. Nedaudz tālāk pretim brauca kravas rati ar ievainotiem karavīriem. Viens no tiem kādu smagāk savainotu, vaidošu biedru pusēdus balstīdams dziedāja: „Wir werden weiter marschieren, wenn alles in Scherben fallt” (mēs maršēsim tālāk, kaut viss sakrīt drupās). Mūsu nelielā kolonna kaut kā izjuka un mūsu kravas vāģis griezās atpakaļ. Tanī bez manis un leitnanta Grīnberga ģimenes bija arī eskadrijas uzturzīne Selgas kundze, daži kancelejas darbinieki un lidmašīnu mehāniķi. Noskaidrojās, ka krievi ir sasnieguši jūru arī dienvidos no Klaipēdas.

No kādā noliktavā atrastām plankām, virvēm un tukšām mucām, leitnanta Grīnberga vadībā, ostmalā sākām būvēt plostu, lai tiktu pāri apmēram puskilometru platajam ūdenim uz Kuršu kāpām. Pēkšņi tuvumā atskanēja varens blīkšķis. Visi salecās, tikai ne es. Tas gan nenozīmēja manu lielu drošsirdību, bet drīzāk gan lēnu domāšanu. Ja briesmas ieilga, mācēju gluži labi baidīties. Izrādījās, ka mūsu nepamanīts, turpat tuvumā bija novietots lielgabals, kas uzsāka apšaudīt. Drīz apšaudīti sāka arī kāds kara kuģis, kura liela kalibra šāviņi krākdami lidoja pāri. Pametām plostu būvi, jo nāca vakars un bija jāmeklē naktsmītne. Kādā parkā atradām lieliski izbūvētu patvertni. Gar sienām bija gulēšanai derīgi soli. Te acīmredzot jau bija mitinājušies latviešu bēgļi un atstājuši skaistu, biezu grāmatu par komponistu Jāzepu Vītoli. Pāris pajūgus ar latviešu bēgļiem jau bijām sastapuši ostmalā. Viņi bija ļoti uztraukti par nelāgo stāvokli un nikni strīdējās savā starpā.

Patvertnē pavadījām mierīgu nakti. Tur bija arī daži franču gūstekņi. Tie bija saklausījuši mūsu sarunās vārdu „ko”, kas izklausījās tāpat kā franču „guoi” un to pašu arī nozīmē. Tas viņiem lika interesēties, kas mēs tādi esam. G. kundze drusku prata franciski un centās viņiem iestāstīt, lai no krieviem gan neko labu nesagaida.

Klaipēda bija izsludināta par cietokšņa pilsētu. Tas nozīmēja, ka vietējais kara kungs varēja visus karotspējīgos iesaistīt pilsētas aizstāvēšanā. Mūsējie tomēr bija mācējuši no komandiera dabūt atļauju tālākkeļošanai.

Mūsu būvētais plosts palika neizmantots, jo mūsu vienības spēkrati atkal sāka lasīties kopā, lai mēģinātu ar pārceltuvi tikt pāri uz Kuršu kāpām. Mūsu vāģis laikam tika pāri kā pirmais. Pa diviem uz maiņām stāvējām ostmalā, lai sagaidītu pārējos un norādītu kā tikt uz māju, kur bijām ievākušies. Laikam bija 13. oktobris, jo kāds zinājās teikt, ka Rīgā esot ienākuši krievi.

(turpinājums sekos)

Lauku atbalsta dienests uzsāks atbalsta izmaksu par atdalītajiem maksājumiem

Lauku atbalsta dienests (LAD) no šī gada 15. augusta līdz septembra vidum veiks avansa izmaksu par atdalītajiem papildu valsts tiešajiem (PVTM) maksājumiem. Avansu 70% apmērā saņems tie lauksaimnieki, kuri būs izpildījuši atbalsta saņemšanas nosacījumus.

Augustā tiks maksāti atdalītie PVTM par pienu (APKV). Atbalsta likme par 1 piena tonnu ir LVL 19.85, savukārt 70% – LVL 13.90 par tonnu. Šis ir vēsturiskais maksājums par references periodā (2006./2007. gadā) piešķirtās kvotas ietvaros realizētajām piena tonnām.

Septembrī tiks maksāti atdalītie PVTM par liellopiem (ALM) ar atbalsta likmi LVL 35.56 par lauksaimniecības dzīvnieku, kur 70% veido LVL 24.90 par lauksaimniecības dzīvnieku. ALM ir vēsturiskais maksājums par liellopiem (tele, bullis, vērsis), kuri saskaņā ar Lauksaimniecības datu centra datiem bija reģistrēti un atradās ganāmpulkā 2010. gada 31. decembrī, kā arī tika turēti ganāmpulkā

no 2010. gada 1. jūlija līdz 31. decembrim.

Atdalītajiem PVTM par laukaugu platībām (ALA) atbalsta likme plānota LVL 20.44 apmērā par hektāru. Septembrī izmaksājams 70% avanss veido LVL 14.31 par hektāru. Šis ir vēsturiskais maksājums par 2009. gadā apstiprinātajām laukaugu platībām papildu valsts tiešajiem maksājumiem.

Savukārt atdalītajiem PVTM par platībām (APL) atbalsta likme ir LVL 22.89 par hektāru, kur 70% veido LVL 16.02 par hektāru. Arī šis atbalsts tiks maksāts septembrī. APL ir vēsturiskais maksājums par 2006. gadā apstiprinātajām PVTM par laukaugu platībām vai 2006. gadā līgumā ar kartupeļu cietes ražotāju noteiktajām platībām.

LAD plāno avansā izmaksāt 28 miljonus latu no Latvijas budžeta finanšu līdzekļiem. Atbalsts tiks izmaksāts apmēram 30 tūkstošiem lauksaimnieku.

Klientu apkalpošanas daļa
Tālr. 67027693, 67027684

Aktuāla informācija lauksaimniekiem par bezakcīzes dīzeļdegvielas izmantošanu

Zemkopības ministrija aicina Latvijas lauksaimniekus pievērst uzmanību tam, ka, atbilstoši Ministru kabineta noteikumiem no akcīzes nodokļa atbrīvo dīzeļdegvielu (gāzeļļu), ko izmanto lauksaimniecības produkcijas ražošanai, lauksaimniecības zemes apstrādei un meža vai purva zemes apstrādei, kurā kultivē dzērvenes vai mellenes, kā arī zemes apstrādei zem zivju dīķiem, līdz ar to dīzeļdegvielu, kurai tiek piemērots akcīzes nodokļa atbrīvojums, lauksaimnieks var izmantot lauksaimniecības produkcijas ražošanai, kas ir:

1) zemes apstrāde (aršana, kultivēšana u.c. zemes apstrādes darbi), kultūraugu sēja un stādīšana, sējumu kopšana (miglošana, mēslošana, vagošana), ražas novākšana un nogādāšana

līdz kaltei un/vai glabāšanas vietai;

2) Lopbarības sagatavošana, nogādāšana līdz glabāšanas vietas un izdale, udens piegāde ganībās un novietnēs, kūtsmēslu krātuves uzturēšana un kūtsmēslu izkliešana.

Bezakcīzes dīzeļdegvielu nedrīkst izmantot produkcijas transportēšanai ārpus saimniecības uz realizācijas vietu, t.i., graudu vai dzīvnieku transportēšanai pircējam, uzpircējam u.tml., kā arī bezakcīzes dīzeļdegvielu nedrīkst izmantot vieglajās automašīnās.

Valsts ieņēmumu dienests, veicot saimniecībās pārbaudes par bezakcīzes dīzeļdegvielas izlietojumu, pārbaudi veiks arī par grāmatvedības uzskaiti par saimniecisko darbību un grāmatvedības dokumentiem.

*Tā kā saule ābeļziedam
Esiet savam bērnam klāt,
Lai no jūsu mīlestības
Viņš var mūžu darināt!
/K. Apškrūma/*

18. jūlijā Ivetas un Aigara Šķeļu ģimenē piedzimis dēliņš **Jēkabs**.

23. jūlijā Kristīnes Sosinas un Rolanda Radziņa ģimenē piedzimis dēliņš **Ronalds Sebastians**.

13. augustā Sanitas Pavļukevičas un Jāņa Jirgensona ģimenē piedzimis meitiņa **Samanta Gita**.

APSVEICAM!

Ošupes pagasta pārvalde

LĪDZJŪTĪBAS

*Kā putni zeltainā rudenī
Laižas uz dienvīdu malu,
Tā mūsu mīļie aiziet
Uz klusu mūžības salu...*

MIRUŠI:

Nadežda Minova
(18.08.1955. – 13.07.2011.)

Mihails Bukliševs
(10.01.1957. – 21.07.2011.)

Vilis Pulkstenis
(19.05.1936. - 19.08.2011.)

*Lai tēva mīlestība visos ceļos vada,
Lai tēva miers jums spēku dod.
Lai labā, apklususī sirds vēl ilgi
Teic padomus un ceļamaizi dod.*

Daiga, esam kopā ar tevi melnās bēdas reizē, *tētiņu* pavadot.

Darbabiedri
Degumnieku pamatskolā

*Reiz pienāk diena,
Nelūgta un skarba,
Kad dziļi, dziļi
Daudziem sirdī sāp.*

Dairita, Nauri, Guntar, Artūr, Linard, Jurgī, esam kopā ar jums skumju brīdī, *vectētiņu* baltā smilšū kalnā pavadot.

Vidējās paaudzes deju kolektīvs
„Degumnieki” un vadītāja

*Pierimst solī, klusē domas,
Neskan mīļā tēva balss.
Tikai klusa sāpe sirdī
Ilgi vēl pēc tevis sauks.*

Klusa līdzjūtība **Sanitai** no *tēta* atvadoties...

Ansambļa “Harmonija” meitenes